

„Да има поне единъ човѣкъ да ти каже една добра дума“ — съ жалостъ къмъ себе си помисли той. И пакъ поиска да види жена си и Сийка. Отиде до вратата, отвори я и извика печално въ коридора.

— Пенка . . . Пенка-ма! . . . Сийке, елате! Къде сте?

Пакъ се отпусна безсилно на миндерчето и тихо-тихо си заприказва: „Кой ще ти помогне? Направили сж го . . . а каква полза отъ него? Живѣхме си тихо, спокойно . . . бедно, но нѣмаше размирие въ къщи. И изведнажъ, стана паметникъ . . . Всички ме гледатъ . . . дърпатъ . . . А каква полза за мене? Пакъ ошавъ и бобъ.. само дето ме разиграватъ. А ако взематъ да се смѣятъ, да подхвърлятъ . . .“

Запетайката се хвана съ ржка за брадата и почна унило да си клати главата. Чувствуваше се съвсемъ отпадналъ отъ всичкитѣ днешни вълнения. Лицето му бѣ страшно блѣдо и очитѣ помжтени.

Въ кухнята влѣзе Пенка и загрижено забърза да слага вечеря.

Следъ малко дойде и Сийка. Очитѣ ѝ бѣха подпухнали отъ плачъ, цѣлото лице подутو.

Мълчаливо седнаха и тримата да вечерятъ. Запетайката неволно изохкваше. Пенка страхливо го гледаше и като чувствуваше, че отъ това мълчание се усилва тягостта, продума като че ли на себе си.

— Пъкъ азъ си го знаехъ . . . сълзи ще бждатъ. Нощесъ съмъ все сънувала, че Сийка и азъ седиме и на черенъ конецъ, дългъ, все мъниста нижемъ. И като че ли ти дохождашъ отъ нѣкъде и носишъ една кутия. — Каква е тая кутия? — питамъ азъ. Ами нали мъниста ми искахъ.